

"Black"

En kortroman av Andreas Ingo

"BLACKWOOD"

Han anlände till skolan sju minuter tidigare än beräknat. Han klev av bussen och lät skorna snudda vid det grusade underlaget. Det var stiltje i luften men en vind fick de urblekta löven att dallra i en trolsk aftonrodnad, almar som i en alle ledde fram till skolans huvudbyggnad.

Leonard Astor rörde sig obekymrat över det porösa underlaget. Hans svarta jeans och spetsiga boots, kontrasterade mot hans vita skjorta, vars huvudstycke kråsats, likt en gammal adelsmans, men hans blick rörde sig mot centrumet i huvudbyggnaden.

Vindarna rörde sig obesvärat genom almarna, fick en flagga att vaja till, lägga sig tillrätta och dö... Kvällen rymde dofter från gödslade åkermarker, en skog full av den tidiga sommarens blommor och löv. Men allt detta retade ännu inte den unga författaren, som anlant till skolan för att skriva sitt livs mästerverk.

* * *

Kvällen var sen och skolans aula övergiven. De medeltida läktarna, den utsökta designen på freskerna, den gråa liksom vitkalkade ytan på väggarna, tycktes kalla, tomma, öde...

Någonstans där inne, där utsirade bord stod i rad, och döda blommor hängde i vaser, fann sig Leonard till rätta...

* * *

Leonard hade anlant senare än de andra, han hade tidigare varit på skolan i jakt på den rätta platsen, att finna miljön som skulle utmana hans sinnen och skapa ro i hans hjärta. Energierna skulle påverka hans fantasi och lyfta skrivarkonsten till nya nivåer.

Nu gick han i de dammiga rummen, som vitkalkade gravar, med bänkar i gammalt ädelträ, och de klassiska svarta tavlorna. Skymningsljuset letade sig in i de ofärgade fönstren, och fick väggarna att vibrera.

Leonard gick ut.

"FÖRSTA MÖTET"

Klassen hade samlats i ett av tornen. Det var ett runt torn, med en cirkelformad avsats, som verkade som sittplats, i tre fjärdedelars cirkel längs de vitkalkade väggarna...

Leonard introducerades till de andra eleverna: Christine Anshelm, en kristen tjej med slät hy och hästsvans, vars gestalt liksom sammansmälte med väggarna, i ett gulnande ljus. Ett fyrkantigt kors syntes ovanför ingången till tornet men tycktes inte intressera flickan. Istället pratade hon bekymmerslöst med de andra, elever som tycktes upplivade: En av dessa var Benjamin Blisset, som skrattade aningslöst, en gänglig ledargestalt med ljusbrunt hår och fläckad skjorta...

Flera av eleverna surrade monotont med små skratt och sporadiska viskningar...

Läraren var Steven Thomas, gruppleddare och inspiratör...

* * *

Steven Thomas introducerade eleverna till gruppsamtalet: Han påminde eleverna om själva anledningarna till att de börjat skriva och tagit sig den långa vägen till skolan: Det var inte samhällets krav, eller de anhörigas förväntan: "Snarare." sade Steven Thomas, "Var det något som väcktes på vägen: Ett brinnande intresse..."

Eleverna fick presentera sig själva och redogöra för sin poetik: Skrivandet kunde gå i olika riktningar, men alla tycktes uppskatta det restaurerade slottet och de medeltida omgivningarna.

"Jag gör det för att jag måste!" sade Christine Anshelm, "Skrivandet sitter i blodet och måste omsättas i praktik!"

En flicka tillade att allt kommer smygande: Att hon aldrig visste var meningarna skulle börja eller sluta...

* * *

Leonard Astor tittade upp mot toppen av det avsmalnade tornet och såg mängder av spindelväv som sammanbundits i en härva: Spindlar kunde anas på avstånd, som liksom trummade på väven... Andra insekter rörde sig aningslöst i närheten, som blinda gengångare...

* * *

På kvällen närmade sig Leonard en stilla sjö, en dimma hade bildats på sjön, och han gick naken ner i det ljumma vattnet...

Han hade inte kommit för samtalen: Han hade kommit för den odödliga passionen, att förlora sig i natten och föras bort av den bittra sången, av spelande syrsor... Läten som triggade igång primala medvetandetillstånd och förkroppsligade dolda känslor...

Natten talade och gjorde honom redo för skrivandet...

"BLACK"

Det var som att färdas tillbaka i tidsåldrarna. Men forntiden var egentligen framtid, en värld som ständigt var dold i mörker. Solen hade för länge sedan dött ut, epoker hade passerat, miljontals år...

Det handlade om hjälten och hans vän, som bodde i en stad, nedanför ett klippigt berg. På bergets topp fanns borgen: Borgen som hyste mardrömslika upplevelserum, där besökare mot betalning fick strida mot blodtörstiga monster...

Hjälten hade beslutat för att ge sin vän en gåva på hans födelsedag: Istället för att tillbringa dagen nere i den skimrande staden, som av skira gatuljus hölls levande, skulle de bege sig till borgen på toppen av berget, för att strida mot de monster som levde där...

* * *

Paret gick genom mörka gångar, det var högt till taket, som en helvetisk tortyrkammare, prydd av bortglömda hieroglyfer och täckta av sot. Fuktiga lianer hängde i taket, slingrande rep som erbjöd jagade besökare en tillfällig fristad: Skrik kunde höras på avstånd, offer för de monstruösa habitanterna, människorna hade spenderat sina sista tillgångar på upplevelsen av den ultimata skräcken...

* * *

Hjälten och hans vän stred långt in på småtimmarna: Monstren liknade futuristiska mördarmaskiner, vars käftar slet besökarna i stycken. Men hjälten var inte en av dessa! Han kastade sig i repen, landade på monstrens huvud och högg ihjäl habitanterna med sin ljussabel!

Hoppet växte hos hjälten och hans vän, att de skulle överleva natten!

Men när morgonen grydde och de artificiella ljuskällorna tändes i borgens närhet, snubblade hjälten och hans vän på ett av repen och hamnade i ett av monstrens närhet! Han klättrade för sitt liv, men möttes av en flyende besökare som tänkte på sitt liv: Besökaren sparkade hjälten i ansiktet, för att skapa ett offer som distraherade monstret på golvet.

Vännen slukades levande och sågs inte mer...

Hjälten återvände till staden som en slagen hjälte, aldrig hade han funderat över

konsekvenserna av sina handlingar!

Han besökte kyrkan, en enorm katedral, vars topp var hög liksom bergen. Prästen mötte honom och gav honom ett val: Att ångra sina synder eller förenas med sin vän i helvetet! Belöningen för en förtappad dråpare, som tilläts besöka en helvetisk borg i jakten på den ultimata skräcken!

Hjälten ångrade sig och hamnade i prästens närhet.

Han skulle tjäna prästen och kyrkan, och i och med detta rädda den döde och sin egen själ...

"MORGONRODNAD"

Gruppen mötte Leonard Astor som om han vore vilken elev som helst. Det skira morgonljuset kom in genom fönstren och eleverna satt i matsalen, för att inta en frukost med kex och oliver.

"Det ledde ju någonstans." sade Steven Thomas, "Men något saknas."

"Det är bara första kapitlet." sade Leonard Astor.

"Jaså?" sade Steven Thomas.

* * *

När Leonard närmade sig slottets utgång och fotstegen ekade som av kolliderande metaller, närmade sig en flicka bakom pojken och Leonard rös till: Där, i skyddet av väggarnas skugga, fattade en smäcker hand tag kring författarens axel: Detta visade sig vara nedre delen av en naken arm, tillhörande en vacker kropp med vit klädnad.

"Hej!" sade flickan, "Jag är Diana Oaktree."

"Diana Oaktree?" sade Leonard Astor förvånat, "Vad vill du?"

"Jag har läst din berättelse." sade Diana, "Och jag vill ge dig tips."

* * *

De färdades ut mot havet på en slingrig grusväg: Fälten hade kommit i gungning av lätta morgonvindar. En spöklik herrgård syntes vid en avtagsväg och ett följe med hästar lät sig ledas in mot ängarna i närheten av herrgården. Diana Oaktree satt bredvid Leonard Astor på samma säte. Tystnaden rådde och motorn i den gamla bussen hostade till, som för att fråga efter mera tid. Inget lät sig sägas och det var fel tidpunkt för samtal. Leonard anade en känsla av oråd: Den blåa himlen och de späda molnen satte fantasin i gungning.

Dianas tillhåll låg vid ett gammalt hamnmagasin: Båtarna gungade stilla vid de brunaktiga bryggorna, där plankor tycktes multnat och ungdomarna fick vakta stegen.

Diana ledde Leonard in i en mindre byggnad, vred om låset och reglade dörren. De hade kommit till en utställningshall, fylld av konkava och konvexa speglar.

"Här." sade Diana, "Sätt dig ner i fåtöljen så ska du få se."

Diana drog fram ett par speglar mot Leonard, fixerade ett föremål på en pall och författaren ombads att titta in i speglarna, för att liksom i förvrängning se motivet som stod på pallen.

"Vad är detta?" undrade Leonard.

Diana drog fram flera speglar, monterade nya objekt och dessa framträdde som modifierade skepnader i speglarnas blanka ytor: En vas vars ytskikt hade krökts av förvrängningarna i de oregelbundna speglarna: Hattar, käppar, diverse objekt som framträdde på olika sätt beroende på vilken spegel som beskådades...

"Problemet med dig." sade Diana bryskt, "Är att du är för uppenbar! Du skriver en moralsaga om förtappade ungdomar, men var finns spänningen, omvandlingen, äventyret?"

"Äventyret?" sade Leonard.

"Ja, berättandet kräver en känsla av omvandling och förnyelse! Här är allt upplagt för en moralpredikan."

* * *

Leonard kisade mot morgonljuset som studsade mot en av speglarna: Diana Oaktree framträdde som en ljusets ängel, utan smink men med högdagrar som fick kinderna att lysa.

* * *

Det visade sig att Diana Oaktree var satanist: Satanismen handlade om att bryta sig loss från etablissemangen och gå sin egen väg, bortom allas förväntningar. Det var en ringlande väg med många vägsکیل. Men Diana hade hamnat på skolan av praktiska anledningar: Hon berättade om sin första period i konstutövandet: Att hon provade vägar, fick dålig respons och provade andra grepp. Hennes problem hade varit att hon låst sig fast vid enkla tankar, att hon tänkte i linjära banor. Hon hade varit tvungen att liksom dölja konsten för andra, att berätta med en känsla av subtilitet, som skulle göra andra mera öppna för hennes tankar...

"Jag förstår." sade Leonard, "Men vart vill du komma?"

"Det handlar om perspektiv." sade Diana, "Betrakta föremålen från olika vinklar och du har flera varianter av samma sak."

* * *

Ungdomarna drog av sig det mesta av kläderna och kastade sig i havet. Besvärliga alger kittlade konstnärernas fötter, Leonard dök och fick syn på avlånga fiskar..

Det kändes som att han redan var långt hemifrån och att nya idéer tog form i hans medvetande...

De återvände tidigt på eftermiddagen...

"BLACK - FORTSÄTTNINGEN"

Leonard fortsatte skriva.

Det handlade nu om hjälten som tillbringade veckor i kyrkan. Han var inte munk utan snarare en slags livegen: Han bespisade prästerskapet, hjälpte till med praktiska ändamål, bar vatten från brunnen på gården...

Han vandrade som dödsdömd genom ondskefulla korridorer, där artificiellt ljus sipprade in genom de avlånga fönstren och mönstrade väggarna med religiösa motiv...

Hjälten var betydelselös! Hans skuld, hans kamp i den mardrömslika borgen, föll i glömska! Han tänkte inte längre på skulden, på det indirekta mord han begått, bara på de monotona arbetsuppgifterna i kyrkan!

En natt rymde han.

* * *

Hjälten hamnade på ett värdshus där han lade fram sin story för människorna där: En plats för förrymda fångar, skrupellösa opportunisterna och andra ovanliga...

Vissa kunde identifiera sig med hjälten situation, andra tyckte att han lade onödig skuld på sina axlar...

Hjälten drack, drack för sitt liv och hamnade i koma...

* * *

När han vaknade befann han sig i ett märkligt rum: Hjälten tittade ut genom ett avlångt fönster och såg att han befann sig i närheten av den mardrömslika borgen, där han förlorade sin vän...

En kvinna kom in i rummet och sade att hon hört hans berättelse...

Hon liknade ett framtida orakel, klädd i lång vit dräkt, med spännen som fick tyget att sluta tätt kring midjan! Hon strålade med ett gudomligt leende och mötte hjälten som någon utan skuld...

"Vad vill du?" frågade hjälten.

"Jag är skaparen av borgen utanför fönstret." sade kvinnan, "Jag ser att du lider av skuld. Just därför ska du få träffa den döde i en seans, där du ska få reda på sanningen om hans öde."

* * *

Hjälten placerades i en bädd, inför tretton druider, där hjältens själ skulle separeras från kroppen...

* * *

Berättelsen utvecklades till något av en moralsaga: Hjälten mötte sin vän i en dröm, där vännen berättade om världen på andra sidan: Ett paradiset med vackra ängar och gudomligt ljus... Där rosa fjärilar rörde sig i harmoniska bågar mot himlen... Men hjälten, som influerats av tankarna i kyrkan, vågade inte tro på det han såg...

Oraklet hjälpte hjälten konfrontera sin rädsla, sin skuld, sina tillkortakommanden... Men mötena i den andra världen mörknade på grund av situationens natur...

Änglar blev till demoner, och vackra landskap blev till fula slätter, där det utkämpades fruktansvärda krig...

* * *

Hjälten återvände till kyrkan där han mottogs som den förlorade sonen...

Kyrkan var inte lätt: De talades om synd och upprättelse: Det var ett svart prästerskap, som predikade om tro och självförnekelse! Det var svårt att se det verkliga, lätt att ge upp kampen för försoning och lägga bördan på Gud! Det kändes som om demonerna började försvinna, men istället infann sig ledan, tomheten, besvikelsen...

* * *

Leonard fortsatte skriva men funderade på slutet: Av någon anledning var det som att berättandet började dö ut... Han stirrade in i väggarna, i stearinljusens sken, och försökte formulera de sista fraserna: Det var frågan om den stora frågan! Att hedendomen, satanismen, med sina ockulta tankesystem och svåra meditationsövningar, förde människan intill ruinens brant! Kyrkan å andra sidan erbjöd en falsk lösning! Det gick inte att lyckas utan ansträngning tänkte Leonard...

Leonard skrev om kristna konspirationer och dolda prästerskap där oskyldiga offrades åt onda gudar, oraklet fick rätt men inget stämde i slutändan...

Det var som att allt skrivits förut...

"POPULARITET"

Han hade inte väntat sig ett positivt mottagande! Benjamin Blisset var den elev som var mest förtjust! Eleverna talade sig varma om djärvheten i Leonards berättande!

En myt om religion som var tvärtom!

Steven Thomas berömde Leonard för hans vackra språk...

* * *

Leonard Astor kände att han borde reagerat på ett annat sätt: Känt upphetsningen, berusningen, förts upp bland molnen på klassens berusande vindar!

Men något saknades...

* * *

Leonard gav sig av ut i skogen: Han vandrade bland urgamla ekar, såg snår och hassel, där grävlingar klumpigt letade efter något att äta... Den unge författaren stretade igenom kvistiga buskage, där tyget på hans jacka slets upp av spretande taggar...

Blodet rann längs ovansidan av hans vänstra hand: Leonard kände smärtan, sög upp blodet och fortsatte till en mörk tjärn, där vita gäss simmade bland sjögräset, i närheten av näckrosor...

"Varför gör jag detta?" frågade Leonard sig själv.

Han hade inte kommit till skolan för att bli populär, inte för att skriva litteratur som kunde smältas av den stora massan! Han sökte något djupt och dramatiskt, som skulle missförstås av alla, men hade ännu inte hittat själva anledningen till att han börjat skriva...

Så han kastade sig i tjärnen och lät sig flyta på den stilla ytan...

Natten övergick i något ursprungligt och eggande: Grodor som kväkte i vattenbrynet, syrsor som spelade, läten från unga fåglar och så silhuetterna av fladdermössen...

Han tänkte på skrivandet och slogs av sökandet efter originalitet: Det odödliga berättandet, där motsatser förenades, där hjältar skildes från skurkar och allting föddes

på nytt...

Han tänkte på de kristna men visste ännu inte vad han sökte...

* * *

Leonard beslöt sig för att söka upp Christine Anshelm, han ville veta vad det kristna livet gick ut på, som för att tända eld på sin brasa, som för att inte falla tillbaka på bekväma slutsatser...

"Det kristna är inte kristet längre." sade Christine Anshelm. "Borta är tomma böner och psalmer inför en publik! Kristendomen går ut på kärlek och gemenskap, gärna ute på läger."

"Ute på läger?"

"Ja, vi samlas i skogsbrynet, spelar kubb, och dricker dricka! Knappast ett liv för en asketisk proselyt."

* * *

Leonard följde med Christine på ett av dessa läger: Ungdomarna liknade vilka ungdomar som helst: Det spelades, det skrattades, det dracks och någonstans här tappade Leonard intresset...

"Var är *religionen*?" undrade Leonard, "Vad gör detta *kristet*?"

"Det är att barriärerna mellan ungdomarna försvunnit och alla har kul."

* * *

Författaren återvände till skolan, där han tittade sig omkring och smög upp till biblioteket...

Trappan knarrade under skorna, dammet var påträngande i biblioteket: Han sökte i luntor som ingen läst på årtionden: Religionen höll på att försvinna, livet handlade om vardagliga ting! Var fanns *spänningen* i denna tid? Han såg som sin uppgift att förändliga det triviala, att skapa mening där ingen mening fanns...

Och där, bland spökena från den svunna tiden, uppstod inspirationen han sökte...

"BLACK - ANDRA VERSIONEN"

Inspirationen var enorm:

"Black", andra versionen, började som den första:

Det handlade om hjälten som förlorade sin vän i ett mardrömslikt upplevelserum: Om hjälten som ångrade sig och tog chansen i kyrkan: Om hjälten som tog till vägarna och söp ner sig på ett ogudaktigt vårdshus... Hjälten hade fallit, minnena plågade hans själ och hjärta... Oraklet försökte lugna honom: Föra honom bort till en annan dimension där han skulle få träffa den döde...

Men Leonard kände att någonting saknades: Det var inte en konkret känsla: Författaren bara kände på sig att storyn måste gå i en annan riktning: Läsaren skulle *känna mer, undra mer, förbluffas...*

* * *

Storyn utvecklades till en fasansfull spökhistoria, där hjälten visserligen träffade sin döde vän, men "vännen" uppvisade tecken på att ha sjunkit! Ungefär som att upplevelserna i den mardrömslika borgen fick honom att uppslukas...

"Vännen" drog hjälten djupare och djupare in i mörkret, ända tills hjälten satte stopp och återvände till kyrkan!

* * *

Hjälten mottogs som den förlorade sonen: Han var inte hatad, stämningen hade ändrats i kyrkan men han visste inte varför... Han vandrade som ett tomt skelett genom de dekorerade korridorerna i kyrkan...

Hjälten stannade vid ett altare i en enorm sal: Minsta ljud fick väggarna att eka! Jesusbilden hade monterats ner, denne Jesus var annorlunda! Han var nästan själv och saknade lärjungar... Endast en kvinna vandrade vid hans sida, och bilden utstrålade liv, inte tillintetgörelse...

Hjälten tänkte att något förändrats! Som att en astralvind svept förbi, med sina eteriska vågor...

* * *

Dagarna blev till veckor och veckor till månader: Hjälten hörde röster, plågsamma rop från den dödes själ! Hans döda "vän" hemsökte honom i drömmar på nätterna. Hjälten bodde i ett spöklikt rum i närheten av kyrktornets tak... Ett rum med stengolv och välvda gardiner, där hjälten försökte glömma det förgångna och hänge sig åt religionen...

En natt kom en obekant präst in i rummet: Han hade sett hjältens belägenhet och försökte starta ett samtal:

"Du förstår..." sade prästen, "Att du plågas av fel anledning! Det är betydelselöst att tänka på det förflutna. Följ istället ner med mig i kyrkans nedre sal, där det väntar en överraskning."

* * *

Hjälten, som inte sovit på veckor, följde prästen nedför en ringlande stentrappa, passerade krucifix, och chockades av flera av dessa nya bilder, på Jesus och kvinnan...

* * *

Salen såg inte ut som hjälten hade förväntat: Rader av Gargoyles stod uppsatta längs salens väggar: Draklika monster från en svunnen tid... Bilderna på Jesus och kvinnan saknades...

"Vad vill du visa?" frågade hjälten prästen.

"Att de plågsamma tankar du när saknar betydelse!" sade prästen. "Det enda vi vill är att du ger dig hän! Det finns ingen utväg ur ditt lidande annat än att möta den obevekliga verkligheten!"

"Vilken verklighet?" frågade hjälten.

"Att inse att synden du bär på är en illusion!" sade prästen, "Vi är kättare! Det finns en tid för kamp, en annan tid för njutning. Nu är det upp till dig att välja."

* * *

Hjälten valde att strida! Prästen gav hjälten ett flammande svärd. Det fanns avgrundslika Gargoyles i en håla i underjorden och en gigantisk lucka öppnades...

* * *

Monstren letade sig upp ur den mörka hålan och mötte hjälten på golvet! Hjälten darrade. En helvetisk Gargoyle, tre meter i höjd och mycket längre, kastade sig mot

hjälten, och slungade svansen! Hjälten parerade och sprang runt, som för att möta monstret från andra sidan. Ett annat monster såg honom men sprang in i stenväggens eldar! Alldeles blind... Hjälten sprang upp på en trappa och kastade sig ner från en högre avsats. Han försökte penetrera monstret med det flammande svärdet men inget hände! Hjälten såg att svärdets eld brann, men var kall precis som att elden slocknat! Hjälten hoppade från det ena monstrets rygg till det andra, besinningslöst, i jakt på nya lösningar...

Hjälten började minnas: Minnet av vännen vars dröm hade varit att uppleva äventyret och den rena fasan: Inte för att utplåna sig själv, utan för att känna hur det var att kämpa för sitt liv och leva!

Hjälten sprang runt och försökte trötta ut monstren, hitta deras svaga sida! Monstren förvirrades av hjälten slag, skadades inte, men irrade runt, i irrationella banor...

Hjälten insåg att svärdet inte dödade genom sin *hetta*, utan snarare med sin *magi*, att det påverkade monstrens *medvetande*.

* * *

Timmar passerade: Hjälten hoppade runt, gjorda korta attacker, dolde sig i mörka utrymmen, för att samla krafter...

Hjälten började se kyrkan för vad den var: En otraditionell plats för *uppror*, varken sataniskt eller kristet, snarare en integration av motsatta synsätt: En plats där *myten* om Jesus växte. Bilden alla ville se men inte vågade erkänna, för att de präglats på motsatsen!

Hjälten kämpade mot monstren, förvirrade deras sinnen och slutligen, där ont blod hade blötts, och krigaren insåg sin egen gudomlighet, attackerade monstren varandra och försvann i underjorden...

Helvetet som de båda dyrkade...

* * *

Hjälten fick senare reda på sanningen om "vännen" i den andra dimensionen: Prästerna tog med hjälten på en överfysisk resa och hamnade i himmelriket! Friden rådde, änglar spelade och historien uppdagades: "Vännen" som hemsökt hjälten hade varit en demon! Den riktiga vännen hade tidigare lämnat de lägre dimensionerna och hamnat i himmelriket.

Ingen grät över detta...

* * *

Hjälten förenades ännu senare med prästerskapet i dionysiska njutningar, där sanningen om Jesus och kvinnan uppdagades, ungefär som att rebellernas drömmar hade besannats och i kyrkan blivit verklighet! Jesus och kvinnan var bara ett par, ett exempel för andra att följa...

För det räckte inte bara med *kärlek* utan människan behövde också ett kyrkligt erkännande...

Hjälten kunde inte låta bli att le...

"MOTTAGANDET"

Löven prasslade på skolgården där Leonard Astor med lätta steg gick mot huvudbyggnaden och det textsamtal som följde. Han gick uppför trapporna mot det runda tornet där gruppen skulle samlas. Trappstegen var marmorerade, ljusare i partier, mörkade i andra. Allt var laddat av historiens vingslag: Men det kändes inte som att gå i den ödesmättade trappan i "Black": Stegen som ledde mot underjorden...

Leonard öppnade dörren till tornet och gick och satte sig. Någon tittade på Leonard med misstänksamma ögon: Ögonen var röda, halvmånar i svart, svullna... Skrivandet hade uppslukat Leonard till den grad att tiden försvunnit. Leonard hade gått och lagt sig en timme på morgonen men sedan vaknat igen...

Texterna togs fram i det runda tornet. Eleverna satte sig tillrätta på den cirkelformade avsatsen och högläste de nya texterna. Leonards text kom upp och alla förvånades:

"Vad menar du med det här?" undrade Steven Thomas.

"Vad jag menar?" sade Leonard Astor.

"Ja, du skrev första versionen som en kritik av andligheten." fortsatte läraren, "nu har du ändrat på allt och gjort tvärtom."

"Jag har inget budskap!" sade Leonard, "Det kanske verkar så men jag vill bara transportera läsaren! En metaforisk saga om något som inte är sant, en slags hyllning till fantasygenren. En saga om något som inte är sant men kanske skulle kunna vara det."

"Det blev bara sämre." sade Steven Thomas.

Leonard var paff.

* * *

Författaren satte sig senare tillrätta i matsalen, en antik del av slottet, vars inredning förde tankarna till medeltida legender. Eleverna och lärarna hade samlats i det gemensamma utrymmet. Stämningen var lössläppt, ingen tänkte på ett kolossalt misslyckande, ett skivaprojekt som höll på att driva Leonard till vansinne!

"Det kan inte vara så dåligt!" tänkte Leonard.

"Problemet är att du inte är relevant för moderna läsare." sade Steven Thomas plötsligt, "Du målar upp en fantastisk värld men saknar återkoppling till verkligheten."

"Jag vill gå bortom det vanliga." sade Leonard och tappade modet.

* * *

Leonard gick ner till den lilla byn som låg i närheten av slottet: Olika höns, katter och möss rörde sig över de kullerstensbelagda gatorna. Det var som att vara tillbaka i det förgångna, i en trolsk småstadsidyll, en by som inte påverkats av samhällets utveckling på många hundra år...

Författaren kom fram till ett fik där han gick in och möttes av en svagt sorlande: Olika väggprydnader syntes på väggarna: Bilder från havet han sett, åkrar, skogsmarker... I fönstren hängde olika hantverk förställande båtar, droskor och olika prylar, upphängda på linor...

Folksamlingen var tunn, Leonard satte sig ner och beställde en kaffe...

* * *

Tankarna försvann i ett kompakt mörker: Leonard tänkte på "Black", storyn, karaktärerna, världen... Orden han dött för men som ingen verkade begripa... Var det frågan om ett gigantiskt misstag, eller en triumf, omöjlig att smälta för den stora massan?

* * *

Leonard nyktrade till när en liten flicka i vitt gick fram till honom och sade att hon läst hans berättelse.

"Vem är du?" undrade Leonard Astor.

"Elisabeth Marble." sade flickan och lyste av glädje.

* * *

Det var som en saga: Leonard och den lilla flickan, som inte var så ung men kortväxt, färdades i en droska längs gatorna i den lilla byn. Elisabeth Marble, vars ansikte var lent som sammet, förklarade sin förälskelse i den märkliga berättelsen, som om något hon alltid känt besannats och klätts i ord av författaren...

"Vad är det du gillar?" undrade Leonard Astor.

"Det är inlevelsen." sade Elisabeth.

"Att jag transporterar dig till en alternativ verklighet?"

"Inte bara." sade Elisabeth, "Det är *sättet* du gör det på. Att allt är fantasi men berättat med sådan lust att sagan känns större än verkligheten."

"Tack." sade Leonard.

* * *

Leonard gick hem till sig där han möttes av Diana Oaktree, som likt en högsommardröm, väntade på Leonard på trappan...

"Har du blivit religiös?" frågade Diana Leonard.

"Hur så?" undrade Leonard.

"Din nya story är rena propagandan!" sade Diana, "Försöker du starta en sekt?"

"Inte direkt."

"Följ med!" sade Diana nyktert, "Så ska jag lära dig något om satanismen."

"I UNDERJORDEN"

Det var som en förbjuden arena, en alternativ verklighet: Diana Oaktree och ett gäng invigda satanister, hade inrett en central källare till ett tillhåll för förryckta själar, som tröttnat på samhällets krav...

De gick genom ett yttre rum, klätt med upp-och-nervända kors, passerade genom ett blodrött draperi och hamnade i ett inre rum, där en slags seans ägde rum för att kontakta demoner från andra sidan...

En matta med ett gigantiskt pentagram prydde golvet, runt vilka de invigda hade samlats...

* * *

Diana drog med sig Leonard till ett mindre rum, där vita dukar, halvt genomskinliga, belystes av en halogenlampa...

"Varför gör du detta?" undrade Leonard.

"Du måste se att det du skildrat faktiskt är verklighet. Men det som ägde rum i kyrkan sker bara här, hos satanisterna, där ute i rummet med pentagrammet."

"Jag vet." sade Leonard Astor.

"Vet du då att det handlar om *revolutionen*? Att det inte är tomma ritualer för att ge utövarna njutning. Snarare motsatsen."

"Jag vet."

Diana Oaktree var förvånad: Aldrig hade hon tänkt sig att det i ynglingen bodde ett monster, ett hjärta av ljus och mörker, redo att födas! De tände några stearinljus, släckte halogenlampan och förenades i ögonblicket. Och det var som att ungdomarna hade känt varandra, men först i den stunden blev allting uppenbart: Diana öppnade ett skåp och tog fram en rulle pergament som hon lät Leonard signera: Ett bevis på att han förstod, undvek ritualerna, men bar passionen på insidan... Leonard granskade flickan, som i satanismen funnit njutningen, lidandet, men som missförstått hans berättelse för något annat!

"Jag önskar bara att det du skrivit vore längre." sade Diana Oaktree, "Du målar med de stora dragen, känner du inte att någonting saknas?"

"Stundtals." sade Leonard, "Jag ska fundera på det."

* * *

Leonard återvände till skolan för att leta upp Elisabeth Marble igen. Han undrade om det var som han kände: Om något skulle förändras eller om han skulle låta bli.

Han fann flickan, som satt vid ett piano, och liksom trummade på tangenterna, utan att skapa ljud...

"Ändra inget." sade Elisabeth.

"Ingenting?"

"Nej, låt texten leva! Strunta i reaktionerna. Låt texten blomstra i hjärtat och ge upp dina tvivel."

Leonard gick ut.

"SANNINGEN"

Han gick över bevuxna hedar av säd: Korn som börjat födas, gröna strån som snart skulle bli gula. Det var någonting i luften: En svalka, en lättnad, en aning om en framtid som skulle komma... Tankarna hade avtagit: Känsloerna hade försvunnit och gett utrymme för en stilla betraktelse...

Någonstans på denna hed sträckte Leonard ut armarna och kände på skotten av den mognande säden: Och han förstod att det i lugnet, i tomheten, fanns något större än krig: Ett krig som var underbart att skildra, men vars mening saknade innebörd...

Och han gick över hedarna och gav upp viljan att förstå: Någonstans där bortom det triviala, var krig fred, sanning osanning, det enkla avancerat och bara känslan bestod...

* * *

Han återvände till skolan som en förändrad människa: Eleverna var likgiltiga. Ingen lade någon vikt vid Leonard Astor och hans verk. Ingen annan än Elisabeth Marble, som var ett väsen från en annan dimension...

Så Leonard gick iväg och steg på bussen, gick och satte sig på en av bänkarna. Han fylldes av en stilla melankoli, ett uppgivet betraktande av verkligheten men också av sagan som fyllde den med mening...

Ingen brydde sig i slutändan.

* * *

Leonard åkte hem.

* * *

Författaren betraktade landskapet som svischade förbi: Rader av hus i en trakt som den moderna människan glömt: Berättelsen var kort, men inte *förenklad*, ingenting för de *dödliga*... Enbart för de *invigda*, ett livets essens, ett material för Leonard och *gudarna*.

Leonard skrattade.

THE END.